

Zielona Góra, dnia 29 listopada 2017r.

SKO – 3846/78-L/17

DECYZJA

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE w Zielonej Górze
w składzie:

Przewodniczący: Justyna Pawlak (spr.)

Członkowie: Małgorzata Buczkowska

Nina Kowalonek

po zapoznaniu się z wnioskiem Pana Stefana Łanocha zam. Rosin 30 A, 66-200 Świebodzin, reprezentowanego przez radcę prawnego Katarzynę Stabrzyńską, w sprawie stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Burmistrza Świebodzina z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 o lokalizacji inwestycji celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi niezbędnymi do funkcjonowania obiektu”, **działając** na podstawie art. 1, art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (j. t. Dz. U. z 2015 r., poz. 1659 z późn. zm.) oraz art. 158 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j. t. Dz. U. z 2017r.poz. 1257.) w związku z art. 53 ust.7 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i art.53 ust.3 pkt 1 (j.t. Dz.U z 2017r. poz.1073)

orzeka

1.stwierdza, że decyzja Burmistrza Świebodzina z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 o lokalizacji inwestycji celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi niezbędnymi do funkcjonowania obiektu, została wydana z naruszeniem przepisów.

2. odmawia stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Burmistrza Świebodzina z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 o lokalizacji inwestycji celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi

niezbędnymi do funkcjonowania obiektu, z uwagi na upływ 12 miesięcznego terminu od ogłoszenia i doręczenia decyzji.

Uzasadnienie

Burmistrz Świebodzina ostateczną decyzją z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 ustalił lokalizację inwestycji celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi niezbędnymi do funkcjonowania obiektu”.

Wnioskiem z dnia 23 czerwca 2017r. pełnomocnik wnioskodawcy - Pana Stefana Łanochy, zwrócił się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze o stwierdzenie nieważności w/w decyzji Burmistrza Świebodzina na podstawie art.156 § 1 pkt 2, podnosząc, że wnioskodawca nie miał możliwości brania czynnego udziału w postępowaniu, albowiem nie miał wiedzy o dokonaniu obwieszczenia przez Burmistrza Świebodzina o prowadzonym postępowaniu. Ponadto wskazał, że nieruchomość wnioskodawcy (właściciela działki nr 32/4) graniczy bezpośrednio z działką, dla której wydano decyzję z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10. Dalej we wniosku wskazano, że o wydaniu w/w decyzji wnioskodawca dowiedział się dopiero w lutym 2017 r. Prace budowlane na nieruchomości rozpoczęły się pod koniec maja 2017 r., a tablica informacyjna pojawiła się na nieruchomości na początku czerwca 2017 r., już po rozpoczęciu budowy. Ponadto pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił, że w decyzji ustalono, że przedmiotowa stacja bazowa telefonii komórkowej nie ma negatywnego wpływu na środowisko, podczas, gdy w aktach sprawy nie ma żadnego dokumentu, na podstawie którego możliwym byłoby ustalenie, jakie jest promieniowanie elektromagnetyczne dla tej stacji bazowej telefonii komórkowej. Nie wiadomo zatem, na jakiej podstawie zostały czynione ustalenia w zakresie braku oddziaływania obiektu na sąsiednie nieruchomości, skoro w aktach nie ma dokumentu, który wskazywałby na parametry występujących pól elektromagnetycznych. W ocenie pełnomocnika wnioskodawcy z tego rodzaju obiektem „wiąże się występowanie pól”, wobec czego konieczne jest ustalenie, „jakie parametry mają te pola”. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawcy, Burmistrz Świebodzina kwestii występowania pól elektromagnetycznych nie brał pod uwagę przy wydawaniu decyzji, a uchybienie w tym zakresie kwalifikować jako rażące naruszenie prawa, albowiem ustalenia w tym zakresie są ustaleniami o podstawowym charakterze.

Dalej we wniosku podano, że w dniu wydawania decyzji obowiązywały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów

przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2004 r. Nr 257, poz. 2573 ze zm.), które określało, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagają następujące rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowe wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi: nie mniej niż 2 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny. Z akt sprawy nie wynika, jaka jest wartość równoważnej mocy promieniowana izotropowego wyznaczona dla pojedynczej anteny, a oczywistym przy tym jest, że budowa masztu wiąże się z posadowieniem na nim co najmniej jednej anteny, zatem ten parametr winien także charakteryzować inwestycję objętą decyzją.

W dalszej części wniosku pełnomocnik wnioskodawcy podniósł, że przepis art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w brzmieniu obowiązującym na dzień 7 lipca 2010 r. wskazywał na konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji o warunkach zabudowy, wobec czego to na organie wydającym decyzję o warunkach zabudowy spoczywał obowiązek zweryfikowania czy dla inwestycji objętej wnioskiem o wydanie tej decyzji wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Burmistrz Świebodzina poprzestał tymczasem jedynie na niczym niepopartym twierdzeniu, że decyzja środowiskowa nie jest wymagana, czym naruszył art.7, art.77 i art.80 kpa. Pełnomocnik wnioskodawcy podsumowując wniosek o stwierdzenie nieważności podał, że rażące naruszenie przepisów przy wydawaniu decyzji polega na naruszeniu art.72 ust.1 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z § 2 ust.1 pkt 7 rozporządzenia w związku z art.54 pkt 2 ustawy o planowaniu przestrzennym.

W dniu 2 sierpnia 2017r. (pismo znak – SKO 3846/78-L/17) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zielonej Górze wszczęło postępowanie administracyjne w sprawie stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji Burmistrza Świebodzina z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 o lokalizacji inwestycji celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi niezbędnymi do funkcjonowania obiektu. Kolegium poinformowało strony o możliwości przeglądania akt sprawy oraz wypowiedzenia się na piśmie co do zebranych dowodów i materiałów oraz

zgłoszonych żądań, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Kolegium wezwało również wnioskodawcę do wykazania, że posiada przymiot strony w tym postępowaniu. W odpowiedzi na wezwanie wnioskodawca w piśmie z dnia 24 sierpnia 2017r. podał, że wnioskodawca nie miał możliwości czynnego udziału w postępowaniu prowadzonym przez organ instancji, ponieważ zawiadomienie o wszczęciu postępowania nastąpiło w formie obwieszczenia. Nieruchomość wnioskodawcy oddzielona jest od działki dla której wydano decyzję tylko drogą publiczną, wobec czego w ocenie wnioskodawcy inwestycja – stacja bazowa telefonii komórkowej, której dotyczy decyzja, będzie oddziaływała również na działkę wnioskodawcy.

Po rozpatrzeniu sprawy na podstawie posiadanych akt oraz obowiązujących przepisów Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Zielonej Górze zważyło, co następuje:

Kolegium rozstrzygając uprawnienie wnioskodawcy do występowania w niniejszym postępowaniu w charakterze strony wyjaśnia, że wnioskodawca wskazał, że jego interes do działania w tej sprawie wynika z prawa własności nieruchomości nr 32/4 położonej w pobliżu (nieruchomość wnioskodawcy oddzielona jest od działki dla której wydano decyzję tylko drogą publiczną) nieruchomości na której ma być realizowana inwestycja celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi niezbędnymi do funkcjonowania obiektu.

W myśl art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo, kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Interes prawny lub obowiązek ma wynikać z konkretnego przepisu prawa materialnego, który może stanowić podstawę do sformułowania interesu lub obowiązku danego podmiotu. Od tak rozumianego interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, który nie jest oparty na żadnym konkretnym przepisie prawa materialnego. Stwierdzenie interesu prawnego sprowadza się zatem do ustalenia związku o charakterze materialnoprawnym między obowiązującą normą prawa materialnego a sytuacją prawną konkretnego podmiotu prawa. W postępowaniu administracyjnym w sprawie ustalenia warunków zabudowy, albo inwestycji celu publicznego, stroną postępowania są obok właściciela i użytkownika wieczystego gruntu objętego zainwestowaniem, właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości sąsiadujących bezpośrednio z nieruchomością, na której ma być zlokalizowana planowana inwestycja oraz właściciele lub użytkownicy nieruchomości położonych w dalszej odległości, jeżeli znajdują się one w obszarze oddziaływania tej inwestycji. jednak w każdej sprawie o ustalenie warunków zabudowy o

interesie prawnym, a co za tym idzie o przymiocie strony innych osób (poza inwestorem oraz właścicielem lub użytkownikiem wieczystym działki, na której planowane jest zrealizowanie inwestycji), decydują okoliczności konkretnej sprawy związane z rodzajem, rozmiarem oraz stopniem i zakresem uciążliwego oddziaływania zamierzonej inwestycji na otoczenie.

Podkreślić jednak należy, iż w świetle orzecznictwa sądowo administracyjnego w przypadku wątpliwości co do legitymacji do udziału w postępowaniu w charakterze strony należy zawsze rozstrzygać na korzyść podmiotu domagającego się uznania go za stronę, bowiem wymaga tego cel postępowania administracyjnego, którym jest w szczególności zapewnienie ochrony interesów jego stron (por. wyrok NSA z dnia 29 września 2010 r., sygn. akt II OSK 1481/09).

Biorąc zatem pod uwagę, że na podstawie akt sprawy nie można jednoznacznie ustalić jaki jest zasięg oddziaływania przedmiotowej inwestycji oraz fakt położenia nieruchomości wnioskodawcy - nieruchomość wnioskodawcy znajduje się w niedalekiej odległości od działki na której ma być realizowana inwestycja, Kolegium rozstrzygnęło wątpliwości na korzyść wnioskodawcy uznając, że posiada przymiot strony w postępowaniu o stwierdzenie nieważności ostatecznej decyzji Burmistrza Świebodzina z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10.

Wskazać należy, że postępowanie prowadzone w niniejszej sprawie na podstawie art. 156 k.p.a. jest postępowaniem nadzwyczajnym i stanowi wyłom od zasady stabilności decyzji. Z tego też powodu ustalenie podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji musi być niewątpliwe. Stosownie do treści art. 156 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

W tym miejscu wskazać należy, że w literaturze przedmiotu podkreśla się, że przedmiotem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest sprawa procesowa: "rozpoznanie i rozstrzygnięcie w trybie unormowanym przepisami prawa procesowego zgodnego z przepisami, głównie materialnego prawa administracyjnego, rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej materialnej, a zatem jej prawidłowości, pod kątem kwalifikowanych wad prawnych decyzji administracyjnej kończącej postępowanie zwykłe lub nadzwyczajne. W postępowaniu tym organ nie może jednak przejść do merytorycznego

rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej materialnej, a ponadto prowadząc postępowanie w oparciu o art. 156 § 1 k.p.a. organ bada stan faktyczny i stan prawny z daty wydania kontrolowanej decyzji.

Ponadto Kolegium wyjaśnia, że przepisy szczególne mogą wyłączać możliwość stwierdzenia nieważności decyzji w pewnych przypadkach. Takie rozwiązanie normatywne przewidziano m.in. w art. 53 ust. 7 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym nie można stwierdzić nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli od jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło 12 miesięcy. W takiej sytuacji art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

Z akt sprawy wynika, że decyzją z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 Burmistrz Świebodzina ustalił lokalizację inwestycji celu publicznego pn. „budowa na części działki nr 31/1 w obr. Rosin stacji bazowej telefonii komórkowej sieci P4 nr SWB3061 obejmującą instalację jednego stalowego masztu o wys. Ok.55,0m n.p.t, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie wraz z urządzeniami budowlanymi niezbędnymi do funkcjonowania obiektu.”

Postępowanie administracyjne w sprawie wydania w/w decyzji prowadzone było na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U Nr 80 poz.717 ze zm.), zwaną dalej u.p.z.p. Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 4 u.p.z.p. ustalenie przeznaczenia terenu, rozmieszczenie inwestycji celu publicznego oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (ust. 1). W przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określenie sposobów zagospodarowania terenu następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, przy czym lokalizację inwestycji celu publicznego ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego; sposób zagospodarowania terenu i warunki zabudowy dla innych inwestycji ustala się w drodze decyzji o warunkach zabudowy (ust. 2).

Stosownie do przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego rozumie się działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, według którego stacja bazowa telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego

Nie ulega zatem wątpliwości, że inwestycja określona decyzją z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 Burmistrza Świebodzina zalicza się do inwestycji celu publicznego.

Zgodnie z brzmieniem art. 53 ust. 3 u.p.z.p., wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego (także decyzji o warunkach zabudowy) wiąże się z dokonaniem przez organ analizy dwóch elementów. Jest to analiza warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych (art. 53 ust. 3 pkt 1) oraz analiza prawna i faktyczna dotycząca terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji (art. 53 ust. 3 pkt 2).

Decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego w odróżnieniu od decyzji o warunkach zabudowy, korzysta z preferencji proceduralnych. Wyznacznikiem rozstrzygnięcia merytorycznego decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego jest tylko zgodność projektowanej inwestycji z przepisami prawa powszechnie obowiązującego. W przypadku lokalizacji inwestycji celu publicznego nie znajduje zatem zastosowania tzw. zasada dobrego sąsiedztwa, wynikająca z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p. W odniesieniu do inwestycji celu publicznego ustawodawca nie wprowadził wymogu ochrony ładu przestrzennego w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu. Przepisy ogólne zawarte w art. 1 ust. 2 u.p.z.p., w tym przepis nakazujący uwzględnianie w zagospodarowaniu przestrzennym wymagań ładu przestrzennego (art. 1 ust. 2 pkt 1 u.p.z.p.) nie mogą zatem samodzielnie stanowić podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego (tak NSA w wyroku z 16 lutego 2010 r., II OSK 1862/08, Lex nr 597414).

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma fakt, że z dniem 15 listopada 2008 r. weszła w życie ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), zwana dalej ustawą. Stosownie do treści art. 71 ust. 2 ustawy (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10) uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Natomiast w myśl art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu - wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Przepisy wymienionej powyżej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przewidując dwa rodzaje rozstrzygnięć podejmowanych w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nadają im zbiorczą nazwę "decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu".

Rozstrzygnięciami tymi są decyzja o lokalizacji celu publicznego oraz decyzja o warunkach zabudowy. Pierwsza z nich ma zastosowanie przy realizacji inwestycji, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, a więc przy realizacji celów publicznych. Realizacja inwestycji nie mających charakteru publicznego przy braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego odbywa się na zasadach i w trybie określonych w art. 59-67 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko określało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (DZ.U. z 2004 r. Nr 257 poz. 2573 ze zm.), obowiązujące w dacie wydania przedmiotowej decyzji, zwane dalej rozporządzeniem.

W § 3 ust. pkt 8 lit. e) rozporządzenia stwierdzono, że sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogą wymagać przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko w postaci instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych i radiolokacyjnych, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Z brzmienia przepisu § 3 ust. 1 cyt. rozporządzenia wynika, że wymienione w nim rodzaje przedsięwzięć, ze względu na wskazane w nim parametry, zaliczone zostały do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a jedynie uwarunkowania dotyczące danego przedsięwzięcia mogą kwalifikować je do sporządzenia raportu lub ewentualnie, wskazywać na brak obowiązku porządzenia raportu. Z treścią § 3 rozporządzenia koresponduje przepis § 5 rozporządzenia. W tym ostatnim ze wskazanych przepisów, wymienione zostały okoliczności - szczegółowe uwarunkowania, związane z kwalifikowaniem przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, wymienionego w § 3, do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Z treści § 3 ust. pkt 8 lit. e) rozporządzenia wynika, że dla anteny o równoważnej mocy promieniowania izotropowo EIRP (W) 2000 i < 5000 nie będzie wymagane przeprowadzenie postępowania w

sprawie oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli odległość miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznej anteny wzdłuż osi głównej promieniowania tej anteny, będzie większa niż 150 m. Natomiast, jeżeli odległość ta jest większa niż 100 m i równa lub mniejsza niż 150 m, wówczas postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko jest wymagane, a raport może być wymagany.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, nie ulega wątpliwości, że organ pierwszej instancji w przeprowadzonym postępowaniu administracyjnym winien poddać szczegółowej analizie dane techniczne dotyczące wnioskowanego przedsięwzięcia, w zakresie istnienia w sprawie wymogu przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. postępowanie administracyjne. Organ powinien rozważyć kwestię, czy dla danego przedsięwzięcia będzie wymagane przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a zatem czy przed uzyskaniem decyzji o lokalizacji inwestycji, wymagane będzie uzyskanie decyzji o środowiskowej. Decyzja ustalająca lokalizację stacji bazowej telefonii powinna określać ilość parametry techniczne anteny potrzebne dla oceny emisji pola elektromagnetycznego i równoważnej mocy promieniowania. Ustalenia w tym zakresie mają istotne znaczenie dla ustalenia odległości lokalizacji inwestycji od miejsc dostępnych dla ludzi, a przedmiotowa decyzja takich parametrów nie zawiera.

Podstawą rozstrzygnięcia organu I instancji w tej sprawie powinien być opis inwestycji zawarty we wniosku, który powinien być zweryfikowany, m.in. pod kątem właściwego określenia obszaru oddziaływania planowanej inwestycji i określenia jej wpływu na środowisko. Wyniki tej weryfikacji powinny stanowić część uzasadnienia faktycznego. Uzasadnienie prawne obejmuje natomiast wskazanie przepisów prawa, które regulują dopuszczalność i warunki zagospodarowania, w tym zabudowy, terenu przeznaczanego pod inwestycję. Zgodnie z treścią art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.z.p. we wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego inwestor, winien także określić charakterystyczne parametry techniczne inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko. Organ prowadzący postępowanie zobowiązany jest natomiast wnikliwie ocenić te dane i na ich podstawie dokonać normatywnej kwalifikacji inwestycji w kontekście jej oddziaływania na środowisko.

Stosownie do treści art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. b i c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego powinien m.in. zawierać charakterystykę inwestycji, obejmującą określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej oraz określenie charakterystycznych parametrów technicznych

inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko. Wniosek inwestora w przedmiotowej sprawie nie spełniał powyższych wymogów, gdyż zawierał wyłącznie nazwę inwestycji z nazbyt skrótową jej charakterystyką: "budowa stacji bazowej P4 sp. z o.o. nr SWB3061 obejmująca instalację jednego stalowego masztu, anten i urządzeń radiowych posadowionych bezpośrednio na gruncie. W rubryce formularza wniosku, w punkcie dotyczącym charakterystycznych parametrów inwestycji oraz danych charakteryzujących wpływ inwestycji na środowisko inwestor wpisał "nie dotyczy". We wniosku nie podano istotnych technicznych parametrów anteny stanowiących część zamierzonej inwestycji, wskazując tylko, że planowana inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko, powołując się na opinię mgr inż. Pawła Krychowiaka, która nie została dołączona do wniosku.

W tym miejscu trzeba zaznaczyć, że złożony przez inwestora wniosek z wskazaną kwalifikacją przedsięwzięcia nie ma charakteru wiążącego i zawsze podlega ocenie organu. Ocena kwalifikacji przedsięwzięcia należy do obowiązków organu, gdyż to organ administracji rozstrzyga sprawę. Ten etap postępowania został jednak przez organ I instancji w rozpoznawanej sprawie pominięty. Organ I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie w zakresie tego, że planowana inwestycja nie zalicza się do przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko, jedynie na twierdzeniu wnioskodawcy – inwestora, powołującego się we wniosku z dnia 24 maja 2010r. o ustalenie lokalizacji celu publicznego, na sporządzoną poza postępowaniem administracyjnym (brak w aktach sprawy) opinię mgr inż. Pawła Krychowiaka, nie dokonując w tym zakresie samodzielnie żadnych ustaleń.

Organ prowadzący postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego ma obowiązek dokonania konkretyzacji warunków wynikających z przepisów prawa powszechnie obowiązującego w stosunku do planowanej inwestycji, która ma być zrealizowana na wskazanym przez inwestora terenie. Taki obowiązek wprost przewiduje art. 53 ust. 3 pkt 1 u.p.z.p., który stanowi, że właściwy organ w postępowaniu związanym z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dokonuje analizy warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych. Zatem organ I instancji był zobowiązany do ustalenia czy inwestycja, której dotyczył wniosek jest inwestycją mogącą znacząco oddziaływać na środowisko, a więc czy wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jak i oceny oddziaływania na środowisko.

Uwzględniając powyższe, uzasadniony jest zarzut dotyczący rażącego naruszenia prawa przez organ I instancji przy wydawaniu decyzji – art. 53 ust.3 pkt 1 u.p.zp. poprzez brak dokonania przez organ I instancji obowiązkowej analizy wynikającej z przepisów

odrębnych, w celu ustalenia czy realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z art. 53 ust.7 u.p.z.p nie stwierdza się nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło 12 miesięcy. Skoro więc decyzja Burmistrza Świebodzina z dnia 7 lipca 2010r. nr 7/CP-II/10 stała się ostateczna z dniem 6 sierpnia 2010r., to upłynął termin, w którym możliwe było stwierdzenie nieważności decyzji. W takiej sytuacji zgodnie z art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej ogranicza się do stwierdzenia wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa oraz wskazania okoliczności, z powodu których nie stwierdził nieważności decyzji.

Z podanych przyczyn orzeczono jak na wstępie.

Od decyzji nie służy odwołanie. Strona niezadowolona z decyzji może jednak zwrócić się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze, ul. Aleja Niepodległości nr 7 65-048 Zielona Góra, z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Gorzowie Wlkp. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji stronie. Skargę można wnieść pod zarzutem naruszenia prawa. Skarga powinna czynić zadość wymoganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać: wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności, oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy, określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego - art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j.t. Dz. U. z 2017r.1369 z późn. zm.), zwaną dalej ppsa. Kolegium poucza stronę, że w postępowaniu sądoadministracyjnym może się ubiegać o przyznanie jej prawa pomocy, które obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 ppsa). Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania w sądzie lub w toku postępowania przed sądem. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 wskazanej ustawy). Skarga wnoszona do sądu administracyjnego podlega wpisowi stałemu lub stosunkowemu. Wysokość wpisu od skargi regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003r.Nr 221 poz.2193 z późn. zm.).

Skład orzekający:

1. Justyna Pawlak
2. Małgorzata Buczkowska
3. Nina Kowalonek

zgodność z oryginałem
stwierdzam

INSPEKTOR-ARCHIWISTA

podpis

Żaneta Baranowska

Otrzymują:

1. Burmistrz Świebodzina
 2. radca prawny Katarzyna Stabrzyńska
Ul.28 czerwca 1956r. nr 406 lok 1.10
61-441 Poznań
 3. P4 sp. z o.o. ul. Taśmowa 7,02-677 Warszawa
 4. Galimski Wiesław, Rosin 30,66-200 Świebodzin
 5. Galimska Danuta, Rosin 30,66-200 Świebodzin
- 2.a/a